

~~13259~~
БІБЛІОТЕКА

ТОГ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

46727/16.

БІБЛІОТЕКА

Львів

60 10 35809.
УКРАЇНА В МІЖНАРОДНІЙ ПОЛІТИЦІ

Др. МИХАЙЛО ЛОЗИНСЬКИЙ

Голова Надзвичайної Делегації Західної
Області УНР. на Мирову Конференцію
в Парижі.

~~46727~~/16.

ГАЛИЧИНА

НА

МИРОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ
В ПАРИЖІ

Нак 21-1949
УРСР 71-1949
ВИДАВНИЦТВО „СТРІЛЬЦЯ”
ОРГАНУ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ
КАМІНЕЦЬ
1919

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

13.359

T3(24 331)6

Дъвѣська . . . жана
наукова библотека

№ 3584

I.

В дотеперішних рішеннях Мирової Конференції вже ясно зазначилися наміри Мирової Конференції що до всіх земель Української Народньої Республіки. Сі наміри: поділити цілу Україну між сусідні держави: Росію, Польщу, Румунію і Чехословакію.

В мировім договорі з Німеччиною знаходиться постанова, що українські землі бувшої Угорщини мають належати до Чехословакії. Та сама постанова знаходиться в преекті мирового договору з німецькою Австрією.

На основі проєкту мирового договору, врученого німецькій Австрії, ціла Буковина — з виїмком невеликої частини від границі Галичини — має належати до Румунії. Таким чином більша часть української Буковини вже віддана Румунії.

Що до української Галичини, Найвища Рада Мирної Конференції рішила віддати її під окупацію і управу Польщі. Хоч ці рішення формально тільки тимчасові, одна-че в дійсности вони віддають українську Галичину на неозначений час під польське панування.

Вкінні що до українських земель, які визвол. тися з російської нево-лі, Миров. Конференція стоїть на тім, що вони мають знов поверну-ти в російську неволю і творити частъ відбудованої „єдиної неділи-мої“ Росії. Се видно з нот Найви-щої Ради до Колчака, де про Укра-їну нема навіть ніякої згадки, а та-кож приміром з сього, що в справі Бессарабії Найвища Рада запросила на Конференцію румунське прави-тельство і представника російських груп Маклакова, поминаючи пред-ставництво Української Народньої Республіки.

Як член Державного Секретарія-ту правительства Західньої Области Української Народньої Республіки і як голова Надзвичайної Делегації

для польсько-української справи на Мирбву Конференцію в Парижі вважаю своїм обов'язком представити докладно становище Мирової Конференції в справі української Галичини.

II.

Як відомо, підчас розпаду Австро-Угорщини українські землі Австро-Угорщини (українська Галичина, українська Буковина і українська часть Угорщини) утворили Західно-Українську Народню Республіку.

Українська Національна Рада, утворена на зїзді у Львові 19 жовтня 1918 р., зложена з українських послів парламентарних і соймових і з делегатів українських партій, обняла 1 падолиста 1918 р. власть.

На основі дальшої організації власть в Західно-Українській Народній Республіці представлялася так: Законодатну власть виконує Українська Національна Рада, доповнена виборами делегатів з повітів і міст. Суверенну власть виконує Виділ Української Національної

Ради, зложений з десяти осіб. Виконуючу власть держить Державний Секретаріят, зложений з Державних Секретарів, які управляють окремими міністерськими ресортами.

Зараз в перших днях падолиста 1918 р. Українська Національна Рада ухвалила, що Державний Секретаріят має підготувати і перевести злуку всіх українських земель в єдину Українську Народню Републіку.

По підготовленню справи Українська Національна Рада на засіданню 3 січня 1919 р. ухвалила одногодно закон про злуку Західно-Української Народньої Республіки з Українською Народньою Республікою на руїнах Росії в одну державу.

Дня 22 січня 1919 р. проголошено і відсвятковано акт злуки всіх українських земель в столиці України, в Києві.

Таким чином українські землі бувшої Австро-Угорщини стали частию зєдиненої Української Народньої Республіки. Аж до вироблення державної конституції для цілої

України воїни задержали автономію під назвою: Західна Область Української Народньої Республіки.

III.

З самого початку утворення Західно-Української Народньої Республіки виступила проти неї війною Польща, хочаби завоювати для себе Східну Галичину.

В сій війні посередником між Польщею і Україною виступили держави Антанти.

Зараз в початках листопада 1918 р., коли війна велася ще в самім Львові, появився у Львові урядовець французького посольства з Яс, п. Віллем, заявляючи, що приїхав познайомитися з положенням і був би радий, коби йому вдалося помирити обі сторони. П. Віллем приїхав з Яс в товаристві Юляка Сокольницького і весь час виступав в користь Поляків. Як відомо, у Львові велися польсько-українські переговори. На однім засіданню був присутній також п. Віллем. Він тут так ядро виступив в обороні польських інтересів, що я,

як голова української делегації, мусів йому перервати і звернути увагу, що він говорить не як безсторонний посередник, а як польський агент.

При кінці січня 1919 приїхала до Львова комісія держав Антанги під проводом Французького генерала Бертельмі, зложена з представників Франції, Англії, Америки, Італії. Ся комісія перебувала довший час у Львові, беручи участь в бенкетах, які видавали для неї польські вла-сти, та виголошуючи тоасти в честь Польщі. Польська преса писала, що ся комісія має за ціль довести до польсько-українського перемиря. Та дивним дивом комісія приготовлялася до сеї своєї задачі тільки у Львові і тільки в польських кругах. Ані з українськими кругами у Львові не навязала вона ніяких зносин, ані не вибралася на українську державну територію, щоб познайомитися з українською справою.

Коло 20 лютого комісія Бертельмі зажадала від української Начальної Команди завіщення зброї, зая-

вляючи, що хоче повести переговори про польсько-українське перемиря, але не буде вести переговорів, коли не буде завішення зброї. При сім комісія заявила, що коли українська Начальна Команда не зг^о диться на завішення зброї, то се буде значити, що українське правительство відкидає посередництво держав Антанти.

Українська Начальна Команда, порозумівшись з Державним Секретаріатом, згодилася на завішення зброї, яке почалося 25 лютого рано.

Того самого дня вечером приїхала до Львова делегація Державного Секретаріату, щоби вести переговори про польсько-українське перемиря.

День 26 лютого зійшов на конференції української делегації, з комісією Антанти; комісія інформувалася про українську справу.

Після сього комісія зажадала, щоб відбулося спільне засідання української і польської делегації, заявляючи, що є бажання в комі-

сії, щоб обі сторони самі погодились. Колиж до згоди не прийде, тоді комісія сама пропонує обома сторонам договір перемир'я.

Конференція з Поляками, яка була 26 лютого вечером, не довела до нічого.

Дня 27 лютого комісія Бертельмі вибралася на українську державну територію до Ходорова, щоб побачитися з головою Директорії, Петлюрою, який тоді приїхав був до української Начальної Команди в Ходорові.

Дня 28 лютого комісія пропонує обома сторонам свій проєкт перемир'я. На основі цього проєкту демаркаційна лінія між обома воюючими сторонами повинна була йти на схід від Дрогобича. Се значило, що Українці повинні були оставити в польських руках не тільки ту частку української Галичини разом зі Львовом, яку були вже заняли польські війська, але також відступити Полякам значні простори разом з нафтовими багатствами в околиці Дрогобича, які українська

армія держала міцно в своїй руках.

Очевидно, що такого перемиря Українці не могли прийняти. Війна почала вестися цілі. Державний Секретаріят в радіотелеграмі до Найвищої Ради Мирової Конференції представив сторонниче поведення комісії Антанти, домагаючися справедливого рішення справи.

Найвища Рада розглядала справу на засіданню 19 марга і рішила завізвати обі сторони заключити негайно завішення зброї на основі лінії фронту. Далі Найвища Рада заявила, „що вона є готова вислухати обі сторони в справі територіальних претенсій і посередничити в Парижі між українською і польською делегацією або через посередництво іншої репрезентації, яку обі сторони захотять вибрати, в справі переміни завішення зброї в перемиря“.

Одержавши се рішення Найвищої Ради, Державний Секретаріят відповів, що його приймає і видає начальному командантови своєї армії, генералови Павленкови відповідні араздження.

Дня 27 марта українські і польські делегати зіхалися в Хирові. Одначе до заключення завішення зброї не прийшло, бо Поляки відмовилися заключити завішення зброї на основах, поданих у рішенню Найвищої Ради з 19 марта, а зажадали заключення перемир'я на основі проєкту Бертельмі.

Про се становище Поляків українське правительство повідомило Найвищу Раду.

Сподіваючися, що Найвища Рада заставить Поляків заключити завішення зброї, українське правительство ще кілька разів — в останній раз 9 мая — поновляло завішення зброї. Одначе Поляки се предложення все відкидали.

Так війна, яку Українці хотіли припинити згідно з зазивом Найвищої Ради з 19 марта, велася далі з вини Поляків. Поляки, які саме тоді одержали дозвіл на переїзд польської армії Галлера в Франції до Польщі, рішили вести війну далі, сподіваючися при допомозі армії Галлера зайняти цілу Східну Галичину.

Попри свої — як ми бачили — даремні зусилля на місці, щоб довести до завішення зброї, Державний Секретаріят, маючи на увазі заяву Найвищої Ради, що вона готова посередничити між обома сторонами в Парижі, вислав до Парижа Надзвичайну Делегацію для польсько-української справи, złożену з трьох осіб: Голова Делегації д-р Михайло Лозинський, Товарищ Державного Секретаря Закордонних Справ, Член Делегації полковник Дмитро Вітовський, бувший Державний Секретар Військових Справ, Секретар Делегації Олександр Кульчицький, урядовець Державного Секретаріату Закордонних Справ.

Ще заки ся делегація прибула до Парижа, Найвища Рада утворила при Мировій Конференції Комісію для польсько-українського перемир'я, złożену з представників Франції, Англії, Америки, Італії, під проводом англійського генерала Боти.

Ся комісія запросила Українську Делегацію в Парижі на засідання

на 30 квітня. На се засідання пішли Голова Української Делегації Сидоренко і член Делегації Шульгин і заявили, що для польсько-української справи має власне приїхати окрема делегація.

На засіданню Комісії 8 мая Надзвичайна Делегація яка тимчасом прибула до Парижа, уділила Комісії інформації, яких від неї Комісія зажадала. При сім Голова Комісії ген. Бога виразно заявив, що Комісія приймає тільки інформації потрібні для заключення перемир'я. Про те, хто має право до української Галичини, поляки чи Українці. Найвища Рада буде рішати тільки по заключенню перемир'я і тільки тоді вислухає вона обі сторони що до їх прав.

Дня 12 мая Комісія предложила Українцям і Полякам — кожній стороні на окремім засіданню — проєкт перемир'я. Сей проєкт установляв демаркаційну лінію на захід від Дрогобича, так, що нафтові копальні в околиці Дрогобича мали остати в українських руках.

українська Делегація предложила Комісії записку, в якій заявивши принципіальну згоду на проєкт перемиря, домагалася цілого ряду змін як що до демаркаційної лінії так що до військових постанов.

На засіданню Комісії 13 марта українська Делегація заявила, що приймає проєкт перемиря. При сім українська делегація висловила надію, що Комісія візьме під увагу домагання, висловлені в записці Делегації.

Так отже справа перемиря була української сторони порішена. Заключення перемиря залежало таким чином від польської сторони.

Та польське правительство, замість згодитися на проєкт перемиря, зарядило генеральну офензиву проти української армії в Галичині, уживши до сеї офензиви армію Галера.

Бачучи се, українська Делегація звернулася в ноті з 21 мая до Найвищої Ради, жадаючи охорони української землі перед польською офензивою.

Наслідком сеї ноти Найвища Рада покликала Українську Делегацію таки сього самого дня на послухання. Українська Делегація представила події в Галичині і ждала зарядження про негайне припинення польської офензиви.

Дня 23 мая прийняв Українську Делегацію президент Мірової Конференції Клемансо, який її повідомив, що Найвища Рада звернулася до польського правительства, жадаючи пояснення в справі польської офензиви.

Очевидно польська офензива йшла далі. Тоді Надзвичайна Українська Делегація звернулася 24 мая до президента Комісії для польсько — українського перемиря ген. Ботта з запитом, як стоїть справа з заключенням перемиря. Ген. Ботта письмом з 26 мая відповів, що польське правительство проєкт перемиря відкинуло і справа знаходиться тепер в Найвищій Раді.

З огляду на се, Надзвичайна Українська Делегація звернулася нотою з 27 мая до Найвищої Ради,

представляючи стан справи і жадаючи, щоб Найвища Рада свинила польську офензиву і заставила Поляків заключити перемир'я.

Дня 5 червня нарижські часописи принесли відомість, що на запит Найвищої Ради в справі польської офензивы начальник польської держави і головний командант польської армії, Пілсудский відповів, що польська офензива була тільки обороною проти української офензивы.

Ся відповідь була просто насміхом над правдивим станом справи. Як ми вже зазначили, українська армія від хвилі одержання рішення Найвищої Ради з 19 марта держалася весь час в дефензиві, ждучи на заключення перемир'я. Польська офензива була заряджена начальним комендантом Пілсудским наслідком ухвали польського сойму, який за-протестував проти проекту перемир'я і зажадав офензивы в цілі заняття цілої української Галичини.

(Від Редакції „Стрільця“: Звертаємо на це особливу увагу, бо в нас є

ще багато людей, які думають, що Пилсудський, як представник лівої польської течії, є за справедливим вирішенням польсько — українського спору).

Щоби представити відповідь Пилсудського в правдивім світлі, Надзвичайна Українська Делегація вислала до Найвищої Ради ноту з 6 червня.

Польська армія, яка дістає від держав Антанти все потрібне, почала перемагати армію українську. Оставлену на свої власні засоби і заняту крім того війною проти російських більшовиків.

Ось так Поляки вже два рази повели далі війну проти волі Найвищої Ради: раз після рішення Найвищої Ради з 19 марта відкидаючи українське пропозиція завізнення зброї; другий раз відкидаючи проєкт перемиря, пропозицій Комісією для польсько-українського перемиря.

Українське правительство, заявивши свою згоду на проєкт перемиря,

мало повне право сподіватися, що від тої хвилі Українська Держава стоїть під охороною Найвищої Ради та що Найвища Рада прикаже польському правительству спинити офензиву і заключити перемир'я.

Однаке сталося инакше. Коли вже Поляки заняли більшу часть української Галиччини, Найвища Рада не питаючися зовсім української делегації, а тільки на основі переговорів з польським правительством прийняла на засіданню 25 червня отже рішення.

„Щоб забезпечити особи і майно мирного населення Східної Галичини проти небезпек, які їм грозять від більшовицьких банд. Найвища Рада уповажнила сили польської республіки вести операції аж до ріки Збруча. Се уповажнення не пересуджує в нічім рішень, які Найвища Рада прийме пізніше, щоб уладити політичний стан Галичини.“

На се рішення, яким Найвища Рада віддала цілу українську Галичину під польську окупацію, Українська Делегація відповіла нотою з

2 липня. Виказавши, що польська окупація української Галичини є на-рушенням цілості Української Республіки і насильством над українським народом, нота протестує проти санкціонування польської окупації Найвищою Радою.

Далі Найвища Рада рішила, щоб підкомісія для польських справ виробила „внутрішній статут для Східної Галичини“. На засідання сеї підкомісії 3 липня Українська Делегація дістала запрошення, щоб вона вислала „делегатів належних до Східної Галичини, себто уроджених і замешка-лих в сій провінції“. Отже Українській Делегації відмовлено права заступати Східну Галичину як часть Української Республіки, а тільки члени Делегації „уроджені і замешкалі“ в Східній Галичині, мали бути вислухані підкомісією, себ то не як представники Української Республіки, а тільки як представники українського населення Східної Галичини.

З сеї причини Українська Делегація відмовилася взяти участь в згаданім засіданню заявляючи письмом з 3 липня, що Східна Галичина, хоч насильно взята Поляками є частию Української Республіки.

Дня 11 липня Українська Делегація одержала урядове повідомлення, що Найвища Рада переняла в справі Східної Галичини отсе рішення:

„Польське правительство буде уповажнене утворити в Східній Галичині цивільну управу, заключивши з союзними державами договір, якого постанови мають по змозі (!) берегти автономію території і політичні, релігійні та особисті свободи її населення. Сей договір буде опиратися на праві самоозначення, яке мешканці Східної Галичини виконують опісля що до їх політичної приналежности: час, в яким се право має бути виконаним, устанэвлять Союзні Держави, або орган, який вони до сього уповажнять“.

Проти сього рішення Найвищої Ради Українська Делегація запротестувала нотою з 15 липня.

IV.

Так отже Найвища Рада Мирвої Конференції рішила спір за Східну Галичину в користь Польщі. Се рішення суперечить не тільки принципам, які през. Вільсон проголосив від імени держав Антанти, а саме, що ніякий нарід не повинен бути поневолений иншим народом тільки повинен мати повне право свобідно рішати про свою долю. Воно суперечить також рішенню Найвищої Ради з 19 марта 1919, в яким Найвища Рада обіцяла посередництво між Україною і Польщею. Та замість посередництва, вона видала одностороннє рішення в користь Польщі.

Колиб Україна і Польща, оставлені самі собі, вели війну за Східну Галичину, колиб Польща заняла Східну Галичину як побідниця в сій війні, таке рішення було би несправедливе, але зрозуміле: Польща занялаби Східну Галичину „правом сильнішого“.

Але тут спір рішала Найвища Рада Мирової Конференції, яка голосить, що установає в світі новий лад в ім'я Права і Справедливості.

Питаємо: чи Право і Справедливість вимагають, щоб українському народови, який числить 40.000.000, отже одному з найбільших народів Європи, відмовляти права творити власну державу і насильно повертати його знов в те поневолення, з якого він власними силами визволився?

Чи Право і Справедливість вимагають, щоб український нарід Східної Галичини, який скинув з себе польське ярмо і заявив свою волю творити з усім українським народом єдину Українську Республіку, був насильно відданий знов під польське панування?

Чи Право і Справедливість вимагають, щоби в справі Східної Галичини була рішаюча не воля величезної української більшості, але незначної польської меншості?

Чи Право і Справедливість вимагають, щоб український нарід Схід-

ної Галичини віддати під панування тої самої Польщі, з якою він був у війні? Чи можна подумати, що Польща, яка від віків претяга на схід, щоб поневолити українські землі, яка вже не раз нищила їх огнем і мечем, тепер, діставши від Найвищої Ради поручення зайняти Східну Галичину, буде в ній правити згідно з Правом і Справедливістю?

Дійсність говорить про зовсім протилежне. Занявши Східну Галичину, Польща огнем і мечем, розстрілами і шибеницями, тюрмами і заборонами розправляєється з українським народом на те, що він не захотів далше оставати під польським пануванням, за те, що він захотів бути свободним. Ціль Польщі винищити українське населення Східної Галичини, щоб таким чином забезпечити собі володіння сього краю.

Віддаючи Східну Галичину під польську окупацію, чи подумала Найвища Рада, що віддає цілий український нарід сього краю ру-

ки його ворога, на смерть, на муки, на переслідування, від яких нема ніякої охорони? Коли навіть стати на тім, що український нарід не має права на свободу й незалежність, то все таки чисто людські огляди вимагали, щоб дати якусь охорону тим мільонам українського населення, з яким польські влади можуть тепер робити, що самі хочуть, закриваючися перед Найвищою Радою, що вони „винищують більшовитські банди“.

Каже Найвища Рада, що вона поручила зайняти Східну Галичину, щоб охоронити спокійне населення перед більшовицькими бандами. Але в Східній Галичині під правлінням українського правительства, яке мало розуміння для потреб широких мас, більшовизму зовсім не було. Навпаки. Українська Армія Східної Галичини, обороняючись від заходу проти польської інвазії, рівночасно брала визначну участь у війні Української Республіки проти інвазії російських більшовиків зі сходу. І коли російська більшовиць-

ка армія, вдершися на Україну, дійшла до Збруча, тут власне українська армія, Східної Галичини заснула її дорогу і перешкодила їй злучитися з мадярськими більшовиками. Се зробив Секреторіят Західної України, відкидаючи корисні пропозиції російського і мадярського, бо він вірив, що Найвища Рада візьме Україну в свою охорону.

Коли у всіх сусідніх краях, не тільки в Росії, звідки більшовизм залив часті України але також в Польщі, в Румунії, в Чехії, в Угорщині і далі в німецькій Австрії і в Німеччині були поважні більшовицькі рухи, то власне Директорія Української Республіки була тою силою, яка свиняла похід рос. більшовиків на Захід, а Східна Галичину була одинокою країною, де більшовизму зовсім не було.

Сю правду мусить ствердити будучий історик всупереч тій брехні, якою послуговалися Поляки, щоб одержати від Найвищої Ради дозвіл і поміч нищити український на-

рід під покришкою боротьби з більшовизмом.

Будучий історик ствердить також, що колиб Україна була справді більшовицька; тоді більшовизм з Росії, не спинюваний Україною, був би свобідно розлився по Польщі, Румунії і Балкані, був би подав руку більшовизмови в Угорщині, в Чехії, в німецькій Австрії і Німеччині. А тоді теперішнє положення в Європі, здається, було би инакше.

Будучий історик мусить ствердити, що коли так не сталося, то се заслуга (зі сторони держав Антанти, або вина зі становища більшовизму) України.

В нагороду за сю заслугу Найвища Рада має намір поділити всю Україну між її сусідів, а з окрема Східну Галичину віддала під окупацію й управу Польщі.

Каже Найвища Рада, що між Польщею і державами Антанти має бути заключений договір в справі Східної Галичини, який зберігатиме „по змозі“ її автономію і сво

боди її населення. Питаємо, чи український нарід Східної Галичини не є нарід, який має право сам рішати про себе, тільки предмет, яким мають право торгувати інші, не питаючися про його волю? Чи Сх. Галичина не є частию Української Республіки, чи вона не має свого правительства, щоб рішати про долю сього краю без участі законних представників українського народу і проти ясно висловленої його волі? І де є гарантії, що договір буде справді берегти інтереси українського народу та що польське правительство буде справді його придержуватися?

Найвища Рада обіцяє українському народови Сх. Галичини, що договір буде опиратися на праві самоозначення, яке має бути виконане пізніше. Отже під пануванням Польщі, яка є ворогом українського народу, яка веде війну з Українською Республікою, щоб завоювати Сх. Галичину під пануванням тої самої Польщі населення Східн. Галичини має виконати право само-

— 20 —

означення. Чи Польща не ужиє всеї своєї власти, щоби здавити українське населення, стероризувати його, зломити його змагання до самостійности, унеможливити йому виявити свою правдиву волю? А коли польське правительство вже все підготує, як ел'д, тоді можна буде зарядити „виконання права самоозначення“, — тоді, коли Польща буде певна, що воно рішить про приналежність Східної Галичини до Польщі,

Сеж таке ясне, що Польща, діставши Сх. Галичину під свою власть, зробить все можливе, щоби запевнити її собі на все,—що просто дивно, як сього не бачила Найвища Рада.

Сталося. Найвища Рада віддала Сх. Галичину, споконвічний український край, часть Української Республіки під власть Польщі. В руках Найвищої Ради лежить тепер направити се зло.

Український нарід мусить напружити всі свої сили, щоби оборонити цілість і незалежність Української

Републики. Треба старатися переконати правительства і народи держав Антанти, що поділ українських земель і поневолення українського народу се був би найбільший злочин 20 століття.

Але як розпалися тюрми народів Росія і Австрія-Угорщина, так не вдасться збудувати нову тюрму для українського народу — Польщу.

Париж. 28 липня, 1919 р.

„Український Голос“, Вінніпег (Канада), ч. 35 з дня 20 серпня 1919 р.

Перевечатано дня 1 листопада 1919 р. в першу річницю заняття Львова Українськими Військами.

Бібліотечка „СТРІЛЬЦЯ“.

- 1) ЗА ЩО МИ БОРЕМОСЯ? Нап.
Д-р О. Н. — Ціна 5 грив.
- 2) ПІД ЛЯЦЬКИМ НАІЗДОМ. Нап.
Гр. Задорожний. — Ціна 5 гр.
- 3) ПРО СТАРІ ПАМ'ЯТКИ ПО-
ДІЛЛЯ. Д-р Осип Назарук. До
Бакоти. — Ціна 5 гр.
- 4) ЯКІ ТЕПЕР СУДИ НА УКРАЇНІ.
Д-р Л. Мишуга. — Ціна 7 гр.
- 5) КАЗКА ПРО ДЕРЖАВУ. —
Переповів О. Назарук. Ц. 7 гр.
- 6) УКРАЇНСЬКА МЕМУАРИСТИКА.
її сучасний стан і значіння. Нап.
Ів. Кривецький. Ціна 8 гривень.
- 7) ЯК ПИСАТИ МЕМУАРИ. По-
яснення і практичні вказівки. —
Подали Ів. Кривецький і д-р Ос.
Назарук. — Ц. 10 гр.
- 8) ПРО УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАННЯ.
М. Ірчан. Махно і Махнівці.
— Ціна 10 гр.
- 9) ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
НА УКРАЇНІ. — Др Л. Мишуга.
Ціна 20 гр.
- 10) ПРО УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАННЯ.
Соколовський і сусідні
групи. — Ціна 5 гр.

- 11) **УКРАЇНСЬКІ МЕМУАРИ.** Др Л. Мишуга. На Волині. Перші хвилі української державности. Ціна 20 гр.
- 12) **Українські Мемуари.** Ст. Жибачинський: Мармарош-Сигітська Кампанія. Як Галичане займали Угорьку Україну. — Ціна 5 гр.
- 13) **Українці на чужині.** Д-р О. Назарук: Українська салтанка Роксоляна. — Ціна 10 гр.
- 14) **Політична сатира.** Д-р О. Назарук: Розмова в Ільдіз-Кіюску про державні справи. З Великої Легенди Сходу. Ціна 10 гр.
- 15) **Україна в міжнародній політиці.** Ціна 7 гр.

ЦІНА 15 ГРИВЕНЬ.

Р
л
3584

0,96 коп (1986г)

~~18359~~

БІБЛІОТЕКА
ТОГ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

46727/16.
Бібл. бібліот.

~~46727~~